

[Ministeren for Grønland.]

Under hensyn til den begrænsede lagerkapacitet, der dog kan variere fra by til by, og under hensyn til mulighederne for nye tilførsler, der ligeledes varierer fra by til by på grund af besejlingsforholdene, is osv., kan man af hensyn til sikring af det lokale forbrug ikke give fremmede skibe adgang til at bunkre i grønlandske havne, bortset fra Færingehavn, specielt ikke under den foreliggende oliekrisesituation. I nødstilfælde kan ikke-hjemmehørende fartøjer dog bunkre i de grønlandske byers havne, i det omfang det er nødvendigt for at nå nærmeste bunkringshavn.

I Færingehavn er der som nævnt fri adgang til bunkring, også for øvrige danske og udenlandske fartøjer, som traditionelt har bunkret her.

Da prisen på gasolie i Færingehavn som nævnt fra december 1973 er sat op til 1 kr. 50 øre pr. liter, har det været naturligt bl. a. for at undgå omgæelser at fastsætte samme pris for de fremmede fartøjer, som i nødstilfælde bunkrer i grønlandske byer, hvorimod prisen til de lokale forbrugere er 56 øre pr. liter, takket være at tankanlæggene altså blev fyldt op med olie indkøbt til lavere pris. Det må dog forudses, at det om ikke så længe vil blive nødvendigt også at forhøje prisen til de grønlandske forbrugere.

Man må derfor konkludere, at der ikke er tale om en diskrimination af bornholmske og færøske fiskere.

Johan Nielsen (S):

Når jeg takker ministeren for svaret, så er det, fordi jeg kender ministeren som en hædersmand med meget stor indsigt i grønlandske forhold. Men jeg bliver også nødt til at sige, at svaret var efter devisaen: Og præsten holdt en prædiken, hvor ingenting han sagde.

Vi accepterer ikke det dér. Det er dødens pølse for os, hvis vi skal betale 1 kr. 50 øre pr. liter. Vi har i perioder fisket op til 70 pct. af hele vor fangst i Davisstrædet. Det bliver udelukket for os nu. Vi kan ikke acceptere det. Jeg vil blive ved med at råbe, indtil jeg bliver hørt. Jeg appellerer til dette høje ting, jeg appellerer til regeringen, det spørgsmål må kunne løses. Og så forstår jeg for øvrigt ikke, hvordan det kan være, at prisen allerede i september 1973 skulle blive

så høj, idet oliepriserne først blev forhøjet langt senere. Jeg beklager dybt, at der ikke kan gives noget positivt svar, men som sagt: jeg bliver ved, til vi får en løsning.

Ministeren for Grønland (Holger Hansen):

Jeg forstår da så udmærket hr. Johan Niensens bekymring, men det er vel en bekymring, som vi alle må dele. Vi er klar over, at oliepriserne har været ude i en meget kraftig stigning og stadig er det. Ingen af os har vel egentlig nogen fornemmelse af, hvordan det fremtidige niveau vil komme til at ligge. Når hr. Johan Nielsen siger, at han vil fortsætte med at henlede regeringens og dette høje tings opmærksomhed på disse spørgsmål, skal jeg svare, at vi vil være opmærksom på problemet, og naturligvis vil vi til enhver tid være rede til at tale med det ærede medlem hr. Johan Nielsen om det.

Johan Nielsen (S):

Jeg håber, Grønlandsministeren kan forstå, at det er vanskeligt for mig at forstå dette og at acceptere dette, når vi i andre lande kan få olie billigere. Vi har f. eks. fået en ordning med Canada, og vi har fået en ordning med andre lande, hvor vi kan få olie til lavere pris. Jeg har på fornemmelsen, at det er olieselskaberne, som er på spil. Jeg har på fornemmelsen, at historien gentager sig, at det er hanseaterne i en moderne version.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Meta Ditzel* (RV) til ministeren for kulturelle anliggender:

„Vil ministeren overveje at finde en løsning på de vanskeligheder, der har ramt mange af landets museer?“

(Spm. nr. 17).

Meta Ditzel (RV):

Mange af landets museer er ramt af uventede vanskeligheder på grund af den stadige udskydelse af revision af museumslovene fra 1969. Ifølge en bestemmelse her giver staten et driftstilskud, der svarer til det stedlige faste tilskud. Det har øjensynligt stimuleret de stedlige myndigheders interesse for at støtte museerne, så der i de sidste år har fundet en betydningsfuld udvikling sted